

P.S.ANI

ZIMA 2018

OBSAH

Co by bylo, kdyby...

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

PES

„Chtěl bych být vaším psem.“ Tuto větu slyšíme často. Mají se psi opravdu tak dobře, anebo život nás lidí je ještě horší než ten psí? Pes se často objevuje v různých příslovích a pořekadlech a jen zřídkakdy v pozitivním slova smyslu. Život pod psa. Počasí, že by ani psa nevyhnal. Chcíp tam pes. Ani pes po něm neštěkne.

Na základě těchto přísloví bychom se asi nehrnuli do převtělování. Zároveň máme před očima pejsky válející se v pelíšku či na pohovce v době, kdy jsme v práci, každý večer plnou misku s co nejkvalitnější stravou, zábavné aktivity a nekonečné mazlení, to vše jen za roztomilý pohled.

„Ach, ti se mají...“ řekne spousta lidí. Opravdu by chtěli žít psím životem nebo jsou jen nespokojení s tím, co mají?

Tím se dostávám k důvodu, proč mě by se líbilo být psem. Nemotivuje mě nekonečný přísun lásky, jídla, aktivit a péče. To přeci můžeme zažít i my, lidé. Co bychom měli psům závidět, nebo spíše se od zvířat naučit, je jejich způsob života.

Existuje pro ně jen tady a teď, žádné dloubání se v minulosti nebo strachování o budoucnost. Žijí v přítomném okamžiku. A přesně to je příčinou jejich neustále veselých výrazů, nerušeného spánku a spokojeného života!

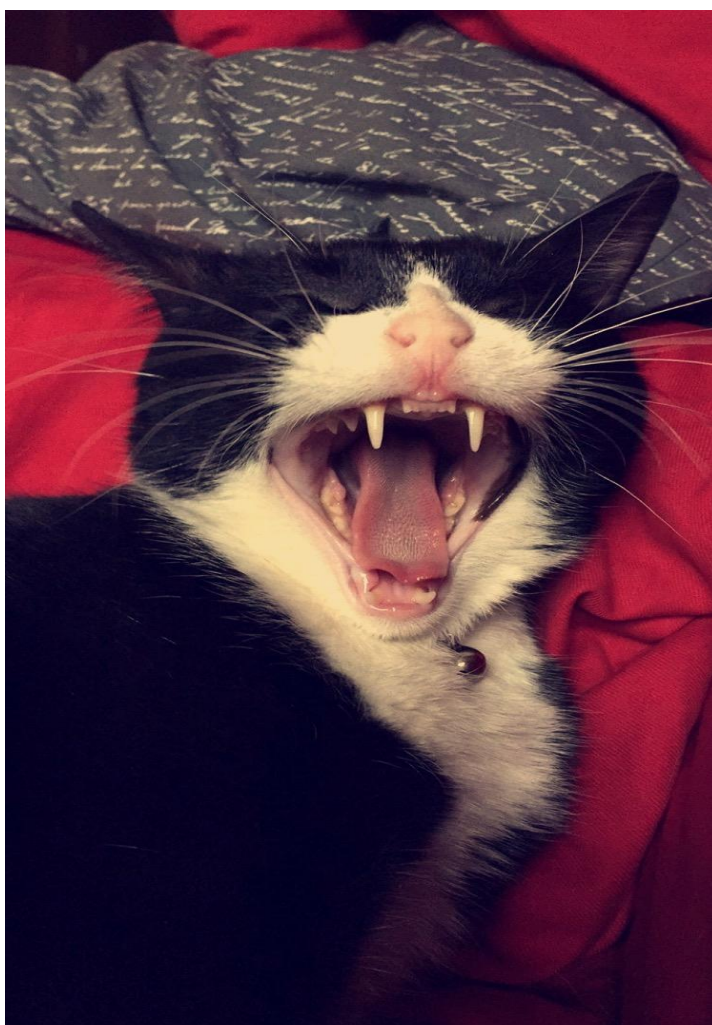
Ke šťastnému životu nepotřebujeme nutně chlupaté tělo, ocas a chůzi po čtyřech nohách. Stačí nám jedině! Psí pohled na svět!

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

KOCOUR

První zvíře, které mě napadlo, byl kůň, ale to jsem si rychle rozmyslela, jelikož koně nemají nijak zvlášť dobrý život. To vím, protože na nich jezdím. Když jsem se zamyslela napodruhé, měla jsem jasno. Byla bych kočka. Ne jen tak ledajaká kočka z ulice, ale náš kocour Arnošt. Ten má totiž naprosto luxusní život. Já a rodiče jsme jeho sluhové. Matka je kuchař, já masér a otec je otvírač dveří.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Aby to všechno dávalo smysl, pokusím se popsat Arnoštův všední den. Ráno otec kocourovi otevře dveře do domu, protože Arnošt je celou noc venku na lovu. Přesně v 7 hodin stojí před dveřmi a mňouká tak dlouho, dokud otec neotevře. Arnošt vejde do domu. Nepochybně si myslí, že mu celý dům včetně sluhů patří. Pozdraví nás hlasitým zamňoukáním a pokračuje ode dveří směrem do kuchyně, kde mu už matka připravuje snídani. Když náhodou musí Arnošt čekat, lehne si doprostřed kuchyně a hlasitě matce dává najevo, že by si měla pospíšit. Když je poblíž náš pes, krátí si chvíli otíráním se o něj.

Po snídani většinou celé dopoledne prospí. Buď v obývacím pokoji na gauči nebo v křesle na terase. Probudí se vždy v poledne, to mu totiž matka chystá oběd. Když se naobědvá, většinou vyráží ještě na lov, protože je přesvědčen, že mu matka dala málo. Polovinu odpoledne se potlouká po lese, a když kolem čtvrté hodiny přicházím domů já, Arnošt už mňouká před dveřmi, aby mu otec otevřel a on mohl absolvovat každodenní masáž. Po masáži většinou už zůstává doma, jelikož po sedmé hodině mu matka připravuje večeři. Když dovečeří, nechá se ode mě rychle namasírovat a pak už signalizuje otci, aby mu otevřel, a vydává se do tmy na noční lov.

PES

Můj každý den začíná tak, že se probudím v teplé posteli, kde má páníček spousty a spousty různých plyšáku, polštářů a dalších věcí, které se úžasně koušou, i když to pán nerad vidí. Je to úžasný pocit vědět, že celý den nemusíte nic dělat jen se válet a spát, kde se mi zrovna zavřou oči.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Být psem je super. Každý den dostanete dobrou snídani, i když vždy bohužel tu samou jen suché granule a vodu. Přes den většinou jsem sama na velké zahradě, kterou Tomáš vlastní u velkém domě, kde bydlím já, Tomáš a jeho manželka Káťa a moje nejlepší módní návrhářka Ema, s kterou je vždy velká legrace. Když se Tomáš vrátí z práce, chodíme na dlouhé procházky, kde ráda běhám za klacíkem nebo míčkem, když ho Tomáš nezapomene na poličce u dveří. Vždy mi potom hází hnusné klacky olízané od jiných psů, což je dost nechutné. Poté, co přijdeme domů, dostanu od Emy nějakou tu dobrotu, která jí odpadne od svačiny. Co jsem vám ještě zapoměla říct – jmenuji se Luna a jsem sheltie, které je zatím jen jeden rok. K večeru, když dostanu večeři, si lehnu na sedačku k Emě a koukáme spolu na seriál, který mě vůbec nebaví a tak se uvelebím ke spánku a nechám si zdát hezké sny. Když se v noci probudím, vždy spím v posteli. Nevím, jak jsem se tam dostala, a tak si myslím, že ve snu se dá i létat. Tak dobrou noc a zítra ahoj!

KVĚTINA

Sotva jsem se dnes ráno probudila, už mě držela v ruce nějaká protivná paní a ze všech stran si mě prohlížela. Pak za mě zaplatila a odnesla si mě k sobě domů.

Postavila mě na stůl a zalila mě. Květinu, která mi tu už vystála důlek a stála tu snad roky, přesunula na kuchyňskou linku. Sotva moje nová majitelka odešla, spustila sama pro sebe tu starou ošklivou a ke všemu umělou kytku :

„Ajéje, zase je tu nějaká nová. Doufám, že bude lepší než ta minule.“
Tím mě tedy opravdu hodně naštvála a rozhodla jsem se, že jí to jen tak neprojde.

„Myslíš mě?“

„A koho jiného. Nikdo jiný už tu doufám není. Vůbec nechápu, co lidi vidí na živých kytkách!“

Jak si tohle vůbec může dovolit. Říct tohle o nás, živých květinách.

„Alespoň se nemusejí neustále dívat na jednu sto let starou okoukanou a zaprášenou květinu!“

Myslím, že tohle ode mě nečekala, a tak se na chvíli zarazila. Ovšem po chvíli, kdy jen mlčela a koukala, na mě zase spustila:

„Jen počkej. Za pár dní přijde a vyhodí tě. Jako ty spousty otravných živých květin před tebou.“

Nechtěla jsem se s ní hádat. Otočila jsem se a koukala se z okna. Promluvila na mě až po dvou dnech. Paní vešla do pokoje, ona se na mě podívala, škodolibě se usmála a řekla: „Vidíš, už si pro tebe jde. Měj se krásně.“ Tak jsem se smála, když mě ta paní bez povšimnutí přešla, došla až k té protivné kytce, popadla ji, zamířila z kuchyně a já už jen z okna viděla, jak končí v popelnici.

KOALA

„Nedotýkej se toho,“ ohradila se žena na svou dceru, „nevíš, co to může mít za nemoci.“

„Co prosím?! To by mě mohl vzít šlak! Jaké „to“? Jsem snad nějaké „to“? Jede se na mě podívat přes půl světa a pak se chová jako buran a nevzdělanec.“

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Kdybych byla nějaký obyčejný slepý krtek tak dobře, ale já? Vznešená koala? Endemický druh? A pak mě ještě nařkne, že jsem nakažlivá! To jsou mi způsoby, opravdu! Možná u nich někde v Tramtárii je v pořádku urážet zvířata. Sice vypadám roztomile, ale něco takového si líbit nenechám. Co kdybych ji kousla? Ale tak krutá zase nejsem. Mohla bych se k ní prostě otočit zády. Tak! Ať se na koalu podívá v televizi, když se jich naživo štítí. Hlavně, že se se mnou vyfotila. Kdo jí to vůbec dovolil? To že mě náhodou objeví v lese ji k tomu přece neopravňuje. Prý: Nevíš, co může mít za nemoci! Co by za to dali v Americe, kdyby mě tam měli. Nebo v Evropě. Nebo v Anglii.

A co teprve v Indii! Tam by mě uctívali jako božstvo! Nosili by mi do svatyně oběti a kdybych umřela, z úcty by se mnou ani nepohnuli. Byla bych navždy jejich královnou. Měla bych osm rukou a tři hlavy. Ale nějaké cestovatelce nejsem dost dobrá!”

PALMA

Střídá se dnem za dnem, noc za nocí. Počasí zůstává většinou stejné - spíše horké a sem tam chladnější větřík. Všude kolem je zlatý písek a za ním azurové moře.

Mezi tím vším se do výše tyčí vysoký holý sloup hnědé barvy, jenž je zakončen bohatou korunou pevných zelených a prostorných listů, které se v koncích ohýbají dolů a houpají ve větru.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Při silnějším vlnobití je možné vidět, jak slaná mořská voda jemně smáčí celý strom. Kapky ale následně vysuší intenzivní teplo sálající ze slunce.

Kdybych si tedy mohla vybrat strom byla by to právě palma. Hlavně kvůli svému místu výskytu a danému počasí.

MOTÝL

Dnes je krásně. Víí, víí a letím za dobrodružstvím, protože mohu vidět věc, co ostatní nemohou. Protože já jsem motýl. Už jsem v celku stará na motýla, ale ani vy nevíte, jak dlouho by měl vlastně takový motýl žít. Právě letím nad polem. Bydlí tu ale jedna myš. Co vám budu povídat, z celého srdce ji nenávidím. Snad si nevšimne, že letím právě přes její pole.

Za chvíli budeme v mé oblíbené části - ve městě. To vám řeknu, tak zajímavé a divné tvory jste ještě neviděli. Ani křídla nemají. Přilétám k jedné zahradě, kde jsou ty nejchutnější tulipány, co jsem kdy sosala. Vlastní je moc milá mladá slečna, ale její přítel nebo manžel za boha všech motýlů nevím, kdo to je. Je to neskutečně hrubý člověk, kterého jsem za své dlouhé létání viděla. Nechápu, jak s ním ta hodná slečna může bydlet a vůbec žít. Už jsem tu ale dlouho musíme dál, ať stihneme co nejvíce. Ještě vidím další tvory, o kterých vám musím říct. Je to mladý muž a musím uznat, že kdybych nebyla motýl, tak bych chtěla být u něj doma. Ale asi bych nebyla jediná. Každý den, co sem lítám, jsou zde pokaždé jiné dámy. Asi je to nějaká móda tohoto světa. Je to velmi zajímavé, tohle se v naší říši motýlů moc nestává .

Áááh, jsem tak unavená, to asi dělá ten můj věk. Budu se muset s vámi rozloučit

a letět domů. Nebo se posadím na některý pořádný tulipán, potřebuji nabrat sílu. Tak ať se vám daří krásně a motýlově.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

MYŠ

Běžím po poli tak tiše, jak to jen jde. Stále se rozhlížím kolem, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. To víte, jako malá myška mám spoustu nepřátel.

Stále běžím a běžím, když nad sebou uslyším káně. Vzhlednu a opravdu je to tak. Bez rozmyšlení utíkám, doslova jako o život, do svého domečku. Káně si mě všimlo a následuje mě. Už jen kousek, jen kousíček a jsem doma. Podařilo se. Jsem v bezpečí a pták zabiják zklamaně odlétá pryč.

Celá vyčerpaná jen ležím a přemýšlím.

Jaké by to asi bylo být ptákem? Třeba orlem. Volně si létat, kam se mi zachce. Ničeho a nikoho se nebát. Mohla bych poznat celičkový svět. Nejen pole, ve kterém žiji, ale jakékoliv místo bych chtěla. Hodně bych cestovala. Mít vítr v křídlech a vyletět na ty nejvyšší hory. Hrdě se tam posadit a sledovat krajinu z toho nejlepšího výhledu.

Jako orel bych měla skvostnou bílou hlavu a respekt u zvířat i u lidí.

Mít obrovská křídla plná síly a statné nohy s pařáty. Bože, to by byla nádhera. Být obdivována pro svou velikost a důležitost.

Ale konec snění. Já jsem jen malá špinavá myška z pole. O mě nikdo nikdy mít zájem nebude. Navždy budu nevýrazná. I když možná je na tom něco dobrého. Orlové jsou často loveni kvůli penězům. Pytláci je střílí, a tak orlové pomalu vymírají.

Co si tedy vybrat ?

LEV

Další promarněná noc. Naše kořist, na kterou jsme tak dlouho čekali, zmizela ve chvíli, kdy můj syn, budoucí vůdce naší lví smečky, uspěchal útok a s řevem se vydal za vylekanou zebrou. Oběť zmizela v temné noci. V žaludku nám kručí.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Už týdny jsme nic nejedli. Naše mláďata jsou jako bez života. Namísto toho, aby si hrála, leží vyčerpaná ve stínu stromu. Pár členů jsme kvůli hladu ztratili. Teď si na nich pochutnávají hejna supů. Jaký to krutý osud. Pokoušíme se vymyslet nějaký plán, ale jsme na to příliš vyčerpaní. Necháme to na později.

Odpočíváme. Musíme nabrat sílu na další lov. Lvice jsou nervózní. Vidí, že jejich mláďata jsou na tom stále hůř a hůř. Blíží se večer. Toto je náš čas. Vydáváme se na stejné místo jako posledně. Pokud chceme uspět, musíme být trpělivější. Ulehne do trávy a čekáme. Něco se k nám blíží. Všichni chtějí zaútočit, ale to jim zakazují. Po chvíli dávám povel. Tentokrát se útok daří. Dvě antilopy leží v kaluži krve.

Konečně máme zase jídlo. Katastrofa je zažehnána alespoň na několik týdnů. Teď už jen spokojeně ležíme a sluníme se. Mláďata si můžou zase spokojeně hrát.

PES

Chtěl bych být psem. Pes nej přátelštější tvor mezi zvířaty. Psa má každý rád, ať je to dítě či dospělý, mladý nebo starý. Ne nadarmo se říká, pes - nejlepší přítel člověka.

Často se zamýšlím nad tím, že mnoho lidí lže, ale psi jsou stejně jako lidé také savci. Tak potom proč pes také nelže? Popravdě, já také nevím.

Četl jsem pár případů na internetu, kdy pes pokousal nebo dokonce zaútočil na nějakého člověka. Nepřipadá mi, že by hodný a nevinný pes mohl bezdůvodně zaútočit na člověka. Proč by to dělal? Někdy si říkám, zda k tomu nebyl pes vycvičený, třeba se jen bránil. Na internetu nikdy neukazují celý příběh, jak se to stalo. Co když po něm házeli nějaké kameny nebo klacky?

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Co bych dělal, kdybych byl psem? Celý den si užívat, spát nebo chodit na procházku. Narodit se do správné rodiny a mít spoustu psích přátel. To je skvělý život psa.

OREL

Narodil jsem se jako orel. Zrovna nedávno jsem se naučil létat, a nyní celé dny jen svobodně poletuji nad krajinou a pozoruji svět. Každý den si volně máchám svými mohutnými křídly a jen občas se snesu dolů k zemi, abych si ulovil nějakého hlodavce nebo sehnal jinou potravu. Své vysněné hnízdo jsem si vystavil přímo na vrcholku veliké hory v Tatrách, nad kterými si každý den volně lítám sem a tam, sleduji řeky a turisty.

Naštěstí nejsem jediný orel v celých Tatrách, žije nás zde na tucty. Žádný z nás nedá na toto nádherné místo dopustit a lákáme sem čím dál více příbuzných. Krajina je nepopsatelně krásná. Jediné, co nám překáží, jsou nemravní lidé, po kterých zůstává neskutečný nepořádek okolo jejich stezek. Za chvíli to tady bude samá plastová flaška a obal od sušenky. Jsem zvědavý, kam se přestěhujeme pak. Doufám, že k tomu ale nedojde.

Nejlepší období je léto. Krásné počasí, teplo, svěží vánek a hlavně je zde v tuto roční dobu mnoho jiných zvířat. Běžně při svých letech potkáváme kamzíky, medvědy, rysy. Naopak v zimě trávím většinu času v dobře zatepleném hnízdě, kde po většinu času odpočíváme. Žijeme pouze v přítomné chvíli, nemáme téměř žádné starosti. Na tento život nedám dopustit. Můj pohled na svět v letu je nezaměnitelný, nechtěl bych se proměnit v nějakou jinou zvěř a už vůbec ne v člověka.

STROM

Být stromem není moc zajímavé. Je to přece jen kus dřeva, nic víc. Na druhou stranu, kdo ví víc než stoletý dub?! Jenom on zná veškerá tajemství okolí a dá se považovat za nejlepšího svědka. Však se na něj podívejte: mohutný, moudrý dub. Tyčí se zde už roky, sleduje dění kolem, aniž by někdo tušil, že i on poslouchá. Žádné tajemství tak nezůstane tajemstvím a hádky a boje nebudou nikdy zapomenuty.

Pyšní se vyřezanými srdíčky s vepsanými jmény, smutní nad děrami od kulek. Je krásný a přitom ošklivý. Koruna listů je těžká. Už se blíží podzim. Je to jako každý rok po ta dlouhá léta. Podzimní slunce barví listy do žluta, červena a oranžova, až docela ztratí svoji sílu a nenávratně padají k zemi. Vše, co vytvoří, čeká nevyhnutelný konec. Konec, který potká jak milence, tak nepřátele, a to bez rozdílu.

Ale nikoho z nich ani na chvíli nenapadne zamyslet se, kdo pro ně vlastně dýchal, v létě poskytoval stín a na jaře chránil před deštěm. Jsou zahleděni sami do sebe, koukají přímo na jimi vytvořený svět. Nedívají se okolo a v jednoduchosti nenacházejí krásu. Kráčejí světem s klapkami na očích dál a dál.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

On se ale dívá. Nikdo by jen tak nechtěl být stromem, ale co když ani on nechce být člověkem? Osobou, která vidí jen to, co sama chce?

Kdybich měla místo těla kmen a místo vlasů korunu listů, byla bych právě tímhle starým dubem. Někde stranou u rybníka bych vše sledovala z povzdálí. Pouze jako jakýsi návštěvník či nasloucháč, bez nároku zasáhnout nebo něco změnit. Měla bych tu největší korunu listoví, pod kterou bych schovávala svůj malý kus světa. Kořeny hluboko v zemi by byly mými okovy, z kterých se nejde vymanit. S každým novým letokruhem bych mohutněla a mohutněla.

Možná by se s lety třeba jen někdo vzpomněl, jak se jako malé dítě snažil vyšplhat až úplně nahoru, s přáním dotknout se hvězd. Na tu snahu postavit skryš v koruně, kde se člověk může schovat a být sám, stejně jako ten starý strom. Na to, jak sedávali s přáteli na lavičce a přemýšleli o různých koutech světa, o poznání.

Třeba by se vrátili a našli krásu obyčejného stromu ve svých vzpomínkách. Strom, okolo kterého chodili každý den po tak dlouhou dobu. Vše se mění před očima, ale dub tu stojí stále.

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

P.S. ANI

JITKA

BETTY

JULIE

BĚTKA

KATKA

LACO

PETRA

ADÉLA

KAROLÍNA

MARTIN

FILIP

KAROLÍNA

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO
